

Arrest

nr. 59 328 van 6 april 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, als wettelijk vertegenwoordiger van X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 31 december 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 november 2010 tot "*weigering om verzoek[st]er in het bezit te stellen van een A-kaart in toepassing van de omzendbrief van 15/09/2005 aangaande het verblijf van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen*".

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en advocaat K. HENDRICKX loco advocaat V. LETEN en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 1 september 2008 het Rijk is binnengekomen, diende op 4 september 2008 een asielaanvraag in.

1.2. Daar verzoekster een niet-begeleide minderjarige was werd de heer [J. A.] haar op 8 oktober 2008 als voogd toegewezen.

1.3. Op 26 augustus 2009 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 9 november 2009 tot de afgifte van een bevel tot terugbrenging aan de voogd van verzoekster.

1.5. Op 10 december 2009 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om verzoekster in het bezit te stellen van een aankomstverklaring met een geldigheidsduur van drie maanden.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 17 maart 2010 de geldigheidsduur van de aankomstverklaring van verzoekster te verlengen voor de periode van drie maanden.

1.7. Op 8 juni 2010 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de geldigheidsduur van de aankomstverklaring van verzoekster nogmaals voor een periode van drie maanden te verlengen tot 10 september 2010.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 17 augustus 2010 de geldigheidsduur van de aankomstverklaring van verzoekster opnieuw voor een periode van drie maanden te verlengen tot 10 december 2010.

1.9. Bij brief gedateerd op 18 november 2010 verzocht de voogd van verzoekster verweerder om aan verzoekster een A-kaart af te leveren in toepassing van de omzendbrief van 15 september 2005 betreffende het verblijf van niet- begeleide minderjarige vreemdelingen in België.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 29 november 2010 de geldigheidsduur van de aankomstverklaring van verzoekster te verlengen tot 29 januari 2011, zijnde de datum waarop verzoekster meerderjarig werd. Verweerder gaf hierbij tevens aan dat verzoekster steeds een beroep kan doen op de tussenkomst van de Internationale Organisatie voor Migratie indien zij vrijwillig wenst terug te keren naar haar land van herkomst en dat het haar eveneens vrijstaat om als meerderjarige een beroep te doen op de procedures voorzien in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring van de bestreden beslissing werd op 31 december 2010 ingediend door de heer [J. A.], de toenmalige voogd van verzoekster. Verzoekster is op 29 januari 2011 meerderjarig geworden, zodat de heer [J. A.] haar, vanaf die datum, niet langer in rechte kan vertegenwoordigen. Verzoekster kan evenwel in eigen naam en zonder verdere vormvereisten het geding zelf verder voeren (cf. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nr. 95 en RvS 20 november 1980, nr. 20.728).

2.2. De ingestelde procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoekster om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

In zoverre huidig beroep gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om de geldigheidsduur van de aankomstverklaring van verzoekster te verlengen tot 29 januari 2011, zijnde de datum waarop zij meerderjarig werd, dient te worden vastgesteld dat niet blijkt dat verzoekster enig nadeel heeft ondervonden van deze gunstmaatregel. Verzoekster toont dan ook niet aan dat zij belang heeft bij het aanvechten van de tijdelijke verlenging van haar aankomstverklaring.

In de mate dat verzoekster voorts aangeeft dat de bestreden beslissing tevens een impliciete weigering omvat om haar in toepassing van de omzendbrief van 15 september 2005 betreffende het verblijf van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen in het bezit te stellen van een A-kaart, wijst de Raad erop dat – los van de vraag of verzoekster enig recht kan putten uit deze omzendbrief – het niet ter discussie staat dat voormelde omzendbrief niet van toepassing is op *“de persoon die 18 jaar of ouder is.”* Het is in casu evenmin betwist dat verzoekster heden achttien jaar oud is en niet langer kan beschouwd worden als een niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Er blijkt derhalve niet dat, gelet op het feit dat verzoekster niet langer de hoedanigheid heeft van niet-begeleide minderjarige vreemdeling, de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing verzoekster nog enig voordeel kan opleveren. Verzoekster toont dan ook niet aan dat zij een actueel belang heeft bij de schorsing of vernietiging van een impliciete beslissing tot weigering tot de afgifte van een A-kaart.

Door voor te houden dat de bestreden beslissing niet werd vervangen, dat deze beslissing haar volle uitwerking niet heeft verkregen en dat zij nog geen genoegdoening heeft verkregen weerlegt verzoekster voormelde vaststellingen niet en toont zij niet aan dat zij een actueel belang heeft bij het ingediende beroep.

Aangezien verzoekster in gebreke blijft aan te tonen dat zij nog enig belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing dient het door haar tegen deze beslissing ingestelde beroep als onontvankelijk beschouwd te worden.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. DE BOECK